

บทที่ 1

บทนำ

ในบทนี้ผู้วิจัยได้กล่าวถึงความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัยขอบเขตของการวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ ข้อตกลงเบื้องต้น และนิยามศัพท์เฉพาะในการวิจัย ดังต่อไปนี้

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นปัจจัยที่สำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อการพัฒนาประเทศ ในกระบวนการพัฒนาประเทศชาตินั้น สถาบันการศึกษามีหน้าที่จัดการศึกษาเพื่อพัฒนาคนในชาติ ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ตลอดจนสร้างปัญญาและพัฒนาคุณสมบัติของสมาชิกของสังคม ฉะนั้นการศึกษาจึงเป็นภารกิจสำคัญอันดับแรกในกิจกรรมของรัฐเสมอ ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ก็เป็นประเทศหนึ่งที่มีความสำคัญกับการศึกษามาโดยตลอด ซึ่งจะเห็นได้จากการจัดสรรงบประมาณแผ่นดินของประเทศ ที่ให้งบประมาณด้านการศึกษามากเป็นลำดับที่ 2 ของงบประมาณด้านต่าง ๆ ของประเทศในแต่ละปีงบประมาณ

กระทรวงศึกษาธิการเป็นองค์กรหลักในการจัดการศึกษาของชาติ ทั้งในระดับขั้นพื้นฐาน ระดับกลาง ระดับการศึกษาขั้นสูงและการศึกษานอกระบบโรงเรียน ในการที่จะจัดการศึกษาดังกล่าวให้เจริญก้าวหน้าในอนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ต้องอาศัยยุทธศาสตร์หลายทาง ไม่ว่าจะเป็นการจัดโครงสร้างองค์การ การบริหารงานบุคลากร การบริหารงานธุรการ การบริหารงานอาคารสถานที่ และการบริหารงานวิชาการ การบริหารงานวิชาการจัดได้ว่าเป็นยุทธศาสตร์ที่สำคัญยิ่งต่อการพัฒนาการศึกษาให้มีคุณภาพ และมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เนื่องจากว่างานวิชาการเป็นงานหลักและเป็นหัวใจในการบริหารสถานศึกษา การที่จะบริหารงานวิชาการให้เกิดประสิทธิภาพได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมายนั้น จำเป็นต้องกำหนดทิศทาง

และเป้าหมายในการบริหารงานวิชาการให้ชัดเจนเป็นรูปธรรม และ สอดคล้องกับ แผนและนโยบายของรัฐบาลในการที่จะบริหารงานวิชาการในองค์การทางการศึกษา ให้เกิดประสิทธิภาพ เป็นรูปธรรม และสอดคล้องกับแผนนโยบายของรัฐบาลนั้น กองประชุมศูนย์กลางพรรค จึงได้วางยุทธศาสตร์การศึกษา ในช่วงระหว่างปี ค.ศ. 1985-2000 ขึ้น ด้วยการกำหนดนโยบายดังกล่าวให้กับกระทรวงศึกษาธิการ แห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ไปกำหนดแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ระยะ 10 ปี ค.ศ.1990-2000 โดยมีเป้าหมายเพื่อปรับปรุงการศึกษาของประเทศ สาธารณรัฐ ประชาธิปไตย ประชาชนลาว ให้เจริญก้าวหน้า และบรรลุจุดประสงค์ ตามโครงการพัฒนาคุณภาพการศึกษา (ปฏิรูปการศึกษา) ซึ่งได้กำหนดข้อความสำคัญ ในนโยบายไว้ว่า "ปฏิรูปสามัญศึกษา อาชีวศึกษา การศึกษาขั้นสูงและมหาวิทยาลัย ให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจ สังคมในทั่วประเทศ และในแต่ละท้องถิ่น เพื่อ ยกคุณภาพของการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ต้องเอาใจใส่ปรับปรุงคุณภาพของการ ศึกษาให้ได้มาตรฐานสากล " ซึ่งแผนการดังกล่าวได้รับการรับรองจากสภารัฐมนตรี และสภาแห่งชาติเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จากนั้นก็มอบให้กระทรวงศึกษาธิการ และ กระทรวงต่าง ๆ ที่มีสถาบันการศึกษาขั้นสูงและมหาวิทยาลัยสังกัดอยู่ นำไปปฏิบัติ

เพื่อให้การปฏิบัติตามนโยบายและมติต่าง ๆ ของพรรคและรัฐบาลเกี่ยวกับการ การศึกษาบรรลุเป้าหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งมติดีเกี่ยวกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งกองประชุมศูนย์กลางพรรค ครั้งที่ 7 สมัยที่ 5 ได้วางแนวทางและกำหนด เป้าหมายไว้ นั้น ได้ปรากฏผลในทางปฏิบัติอย่างจริงจัง กระทรวงศึกษาธิการ จึงได้สนองตอบต่อนโยบายโดยการกำหนดแผนพัฒนาการศึกษา ซึ่งประกอบเป็น 2 ภาค คือ

ภาคที่ 1 : สภาพความเป็นจริงของการศึกษาในปัจจุบัน

ภาคที่ 2 : แผนการพัฒนาการศึกษาในอนาคต

ในนโยบายด้านการศึกษาทั้งของพรรคและของรัฐบาล ซึ่งได้กำหนดไว้ใน มติต่าง ๆ โดยเฉพาะในมติของประชุมใหญ่ครั้งที่ 7 ของพรรค และมติเกี่ยวกับการ พัฒนาทรัพยากรมนุษย์นั้นได้เน้นถึงการศึกษาขั้นสูงและมหาวิทยาลัย โดยเน้นกระบวนการ พัฒนาการศึกษาในอนาคตของประเทศนั้น จะต้องเอาใจใส่และปรับปรุงคุณภาพ

ของการศึกษาแห่งชาติทั้งระบบให้มีศักยภาพ และประสิทธิภาพเท่าเทียมกับมาตรฐานสากลในอารยประเทศ และพร้อมกันนั้นจะต้องขยายพัฒนาและฟื้นฟูการศึกษาขั้นสูงและมหาวิทยาลัย เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการกำลังคนในการพัฒนาประเทศในด้านความรู้และความสามารถ รวมทั้งความเป็นเอกภาพในการจัดการศึกษา และเป็นส่วนสำคัญในการสร้างแรงงานในประเทศ เพื่อการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และการปกครองต่อไป

การจัดการศึกษาขั้นสูงและมหาวิทยาลัยในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

การจัดการศึกษาขั้นสูงและมหาวิทยาลัย ในสาธารณรัฐ ประชาธิปไตยประชาชนลาว นั้น ได้จัดขึ้นเป็นการเฉพาะตามความต้องการของแต่ละแขนง และสาขาที่มีความจำเป็นสำหรับประเทศ ดังนั้นสถาบันการศึกษาขั้นสูงและมหาวิทยาลัย จึงไม่ขึ้นกับหน่วยงานเดียว หรือกระทรวงเดียว จะมีอยู่หลาย ๆ กระทรวงที่ร่วมรับผิดชอบ เช่น

1) มหาวิทยาลัยสร้างครูเวียงจันทน์ มหาวิทยาลัยสรวพวิชา 2 ถันวา และโรงเรียนช่างขั้นสูงไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ อยู่ในความรับผิดชอบของกระทรวงศึกษาธิการ

2) มหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์สาธารณสุขอยู่ในความรับผิดชอบของกระทรวงสาธารณสุข

3) โรงเรียนเกษตรขั้นสูง โรงเรียนชลประทานขั้นสูง และโรงเรียนป่าไม้ขั้นสูง อยู่ในความรับผิดชอบของกระทรวงกลาโหมและป่าไม้

4) โรงเรียนก่อสร้างเคหสถานขั้นสูง และโรงเรียนคมนาคมขั้นสูงอยู่ในความรับผิดชอบของกระทรวงคมนาคมขนส่งไปรษณีย์และก่อสร้าง

5) โรงเรียนกฎหมายขั้นสูง อยู่ในความรับผิดชอบของกระทรวงยุติธรรม

การจัดการศึกษาขั้นสูงและมหาวิทยาลัยในระยะผ่านมานั้นเห็นว่า ไม่รวมศูนย์ อีกทั้งขาดความเป็นเอกภาพทางวิชาการ คณะผู้นำโครงการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ จึงได้เสนอต่อกรมการเมืองศูนย์กลางพรรคและรัฐบาล ให้มีการพัฒนาคุณภาพการศึกษา (ปฏิรูปการศึกษา) หลังมัธยมศึกษาตามทิศทางดังนี้

ขั้นที่ 1 สร้างมหาวิทยาลัยให้เป็นมหาวิทยาลัยแห่งชาติ โดยโอนเอาสถาบันอุดมศึกษาเข้าเป็นคณะวิชาต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยแห่งชาติ รวม 8 คณะด้วยกัน

- 1) คณะเศรษฐศาสตร์ และบริหารธุรกิจ
- 2) คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์
- 3) คณะวิทยาศาสตร์
- 4) คณะศึกษาศาสตร์
- 5) คณะวิศวกรรมศาสตร์และสถาปัตยกรรมศาสตร์
- 6) คณะแพทยศาสตร์
- 7) คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์
- 8) คณะเกษตรศาสตร์และป่าไม้

ในระยะแรกสร้างวิทยาเขตมหาวิทยาลัยสร้างครูเวียงจันทร์ (ดงโคก) ให้เป็นศูนย์กลางของมหาวิทยาลัยแห่งชาติประกอบด้วย คณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ และคณะศึกษาศาสตร์ สร้างวิทยาเขตสรรพวิชา 2 ชั้นว่า ให้เป็นศูนย์กลางของคณะวิศวกรรมศาสตร์ และสถาปัตยกรรมศาสตร์ ซึ่งมีสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ เช่น มหาวิทยาลัยสรรพวิชา 2 ชั้นว่า โรงเรียนการช่างชั้นสูงไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ โรงเรียนก่อสร้างเคหสถานชั้นสูง โรงเรียนคมนาคมและขนส่งชั้นสูง และโรงเรียนปราชญ์ไตรคมนาคมชั้นสูง

ขั้นที่ 2 โอนสถาบันอุดมศึกษาแห่งต่างๆ ที่ยังไม่พร้อมในระยะแรกนั้นเข้าร่วมในโครงสร้างของมหาวิทยาลัยแห่งชาติต่อไป

หลังจากที่กรมการเมืองศูนย์กลางพรรคและรัฐบาล ได้รับคำแนะนำดังกล่าว จึงได้มีมติตกลงอนุมัติสร้างมหาวิทยาลัยให้เป็นมหาวิทยาลัยแห่งชาติขึ้น อย่างเป็นทางการในคำสั่งของนายกรัฐมนตรีเลขที่ 50/นย เมื่อวันที่ 9 มิถุนายน ค.ศ. 1995

ในการพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาให้เกิดประสิทธิภาพ และประสิทธิผลนั้น ย่อมต้องอาศัยความมีประสิทธิภาพของระบบการจัดการที่ดีและมีคุณภาพ ซึ่งหมายถึง การเรียนการสอนการนิเทศที่ดีและกระบวนการบริหาร ซึ่งกระบวนการดังกล่าว ผู้ที่มีบทบาทสำคัญ คือผู้บริหารโรงเรียน (ธีระ รุญเจริญและคณะ, 2526) ผู้บริหารเป็นทั้งผู้จัดการ ผู้อำนวยการ และเป็นผู้ควบคุมกำกับดูแลอย่างใกล้ชิด และ

ในด้านการบริหารนั้น ผู้บริหารโรงเรียนจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะงานที่ต้องปฏิบัติ กฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม นโยบาย และแผนของกรม กระทรวงเจ้าสังกัด ตลอดจนนโยบายของรัฐบาล ปัญหาด้านการเมืองและสังคมของประเทศ สำหรับด้านการบริหารวิชาการหรือการบริหารการเรียนการสอนนั้น ผู้บริหารจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจ ในเรื่องจุดหมาย และสาระสำคัญของหลักสูตร หลักการสอน หรือวิธีสอนแบบต่าง ๆ หลักการวัดผล และประเมินผลการเรียนการสอน ส่วนด้านการนิเทศนั้นผู้บริหารโรงเรียนจะต้องเป็นผู้นำทางวิชาการ สามารถจัดการนิเทศการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ผู้บริหารโรงเรียนจะต้องติดตามควบคุมกำกับการปฏิบัติงานของครูอยู่เสมอ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ : 2528)

เมื่อกล่าวถึงการศึกษาขั้นสูงหรืออุดมศึกษาแล้วคนทั่วไปย่อมจะนึกถึงการศึกษาในระดับสูงสุด คือ สูงกว่าระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ในสมัยแรกเริ่มการอุดมศึกษาของไทยก็มักจะกล่าวถึงการก่อตั้งมหาวิทยาลัยที่ประสาทปริญญา แก่ผู้ที่ศึกษาจนสำเร็จในวิชาการขั้นสูงต่าง ๆ แต่ในระยะหลังการศึกษาขั้นสูงมีขอบข่ายกว้างขึ้น ความจริงการอุดมศึกษา หรือการศึกษาขั้นสูงนั้น ได้มีมานานแล้ว ทั้งในโลกตะวันตกและตะวันออก เช่น ในสมัยกรีก โรมัน และในประเทศอินเดีย เป็นต้น (ละเอียด จงกลนี้, 2525)

การศึกษาขั้นสูงเป็นการศึกษาที่จัดให้แก่ ผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เรียกว่า อุดมศึกษา) มาแล้วให้ได้รับการศึกษาต่อด้านวิชาการขั้นสูงหรือวิชาชีพขั้นสูงโดยมีจุดประสงค์ให้ผู้เรียนเป็นผู้ที่มีศิลปวิทยาการ สามารถทำประโยชน์ให้แก่สังคม และเป็นผู้ถึงพร้อมด้วยกิจวิสามรรายาท ศีลธรรมจรรยา สามารถดำรงตนอยู่ในสังคมด้วยความสุข ดังนั้นการศึกษาระดับอุดมศึกษา จึงหมายถึงการจัดการศึกษาตั้งแต่ระดับประกาศนียบัตรชั้นสูง อนุปริญญา ปริญญาตรีจนถึงระดับปริญญาเอก (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา, 2530)

การบริหารงานวิชาการ เป็นการบริหารกิจกรรมทุกชนิดในสถานศึกษา หรือโรงเรียนเกี่ยวกับการปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนให้ได้รับผลดีและมีประสิทธิภาพ

ที่สุด เพราะหน้าที่ของสถานศึกษาคือการให้ความรู้ในด้านวิชาการแก่นักเรียน มีผู้บริหารหรือผู้อำนวยการเป็นผู้นำทางวิชาการมีการทำงานร่วมกับครู ให้ความสำคัญและประสานงานให้ทุกคนทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ (ภิญโญ สาร, 2526)

งานวิชาการเป็นหัวใจของโรงเรียนเป็นชีวิตจิตใจของสถาบัน ส่วนงานด้านอื่น ๆ เป็นองค์ประกอบที่จะทำให้ชีวิตสถาบันดำเนินไปด้วยความราบรื่นเท่านั้น งานด้านวิชาการได้แก่ งานที่เกี่ยวกับตัวครู งานที่เกี่ยวกับตัวนักเรียน งานด้านการจัดโปรแกรมการเรียนการสอน งานด้านการจัดเครื่องอุปกรณ์การสอน และงานด้านเกี่ยวกับบุคลากรด้านการสอน (พนัส หันนาคินทร์, 2524) และ สุมิตร คุณากร (2518) ได้กล่าวไว้ว่า งานที่นับว่าเป็นหัวใจของการบริหาร โรงเรียนคืองานวิชาการ เพราะจุดหมายของการมีโรงเรียนโดยส่วนรวมก็คือการจัดการเรียนการสอน ให้ผู้เรียนมีความสามารถที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยความสุขตามนโยบายการจัดการศึกษาของชาติซึ่งเน้นจุดมุ่งหมายต่างกันไปตามแต่ละระดับชั้น ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้บริหารโรงเรียนจะพยายามกระทำทุกวิถีทาง เพื่อให้งานวิชาการของโรงเรียนดำเนินไปด้วยวิธีการที่ถูกต้อง บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ และมีความเป็นเลิศทางวิชาการ เพราะผู้บริหารโรงเรียนเปรียบเหมือนธงชัยที่จะนำมา ถึงความสำเร็จของโรงเรียน และจากที่ Miller (1965) ได้กล่าวไว้ว่า งานวิชาการประกอบด้วยสิ่งสำคัญ 4 อย่าง คือ การจัดโปรแกรมการเรียน การปฏิบัติตามโปรแกรม การติดตามการเรียนการสอน และการจัดบริการการสอน และเกี่ยวกับการปฏิบัติงานวิชาการ

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า งานวิชาการเป็นหัวใจของการบริหารวิทยาลัย และมหาวิทยาลัย การบริหารงานวิชาการในสถาบันการศึกษาเป็นหน้าที่โดยตรงของผู้บริหาร ซึ่งจะต้องทำหน้าที่รับผิดชอบในการควบคุมดูแลคุณภาพด้านวิชาการอันหมายถึง ประสิทธิภาพการเรียนการสอน การฝึกอบรมและการจัดโปรแกรมการศึกษาในคณะต่าง ๆ รวมทั้งงานการพัฒนาหลักสูตรและการสอน งานวัด และประเมินผล งานห้องสมุด และงานนิเทศการเรียนการสอน

ในการประเมินผลการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการพบว่า การบริหารงานวิชาการ ในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยในปัจจุบัน ขาดความเป็นเอกภาพทางวิชาการ

และประสิทธิภาพในทางวิชาการยังไม่ได้เท่าที่ควร รวมทั้งขาดการศึกษาวิจัยใน ด้านคุณภาพ และการบริหารจัดการ ที่จะเื้อื่อต่อประสิทธิภาพในระบบการศึกษาชั้นสูง และมหาวิทยาลัยของประเทศอย่างแท้จริง

ผู้วิจัยในฐานะเป็นผู้มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับงาน บริหารการศึกษาชั้นสูง และมหาวิทยาลัยของลาว จึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงรูปแบบการบริหารงาน วิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติ ตลอดจนสภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการ ที่แท้จริง เพื่อพัฒนารูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เพื่อช่วยให้ผู้บริหารสถานศึกษาหรือผู้บริหาร สถาบันการศึกษา ตลอดจนผู้บริหารระดับต่าง ๆ ของกรมและของกระทรวงที่ เกี่ยวข้องได้ใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไข และวางแผนส่งเสริมสนับสนุนการ บริหารงานวิชาการให้มีคุณภาพยิ่งขึ้นต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการศึกษาวิจัยในมหาวิทยาลัยของประเทศ สาธารณรัฐ ประชาธิปไตยประชาชนลาวโดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

- 1) เพื่อศึกษาโครงสร้างการบริหารงานวิชาการ ศึกษาสภาพปัจจุบัน และ ความต้องการ ในการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัย
- 2) เพื่อเสนอรูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติ

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยถึงสภาพปัจจุบัน และความต้องการในการ บริหารงานวิชาการ และเพื่อพัฒนารูปแบบการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัย แห่งชาติ ตามข้อเสนอแนะที่ได้จากโครงการมหาวิทยาลัยแห่งชาติ สาธารณรัฐ ประชาธิปไตยประชาชนลาว เท่านั้น

1.3 ข้อตกลงเบื้องต้นของการวิจัย

เพื่อให้การวิเคราะห์ผลการวิจัยเป็นแนวเดียวกัน จึงได้กำหนดข้อตกลงเบื้องต้นไว้ดังนี้

- 1) การศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาเฉพาะมหาวิทยาลัย 3 แห่งในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เท่านั้น
- 2) ข้อมูลที่ได้จากแบบสัมภาษณ์ และแบบสอบถามที่เก็บข้อมูลต่างวัน ต่างเวลากันถือว่าไม่กระทบกระเทือนต่อข้อเท็จจริงที่เป็นอยู่
- 3) กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามในการวิจัยนี้ ได้รับทราบเกี่ยวกับคุณลักษณะที่แสดงถึงคุณภาพการบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติ เป็นอย่างดี และสามารถตอบคำถามได้ถูกต้องตามความเป็นจริงอีกด้วย

1.5 คำนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

- 1) มหาวิทยาลัยแห่งชาติ หมายถึงมหาวิทยาลัยที่สร้างขึ้นในนครเวียงจันทน์แห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เรียกชื่อว่า มหาวิทยาลัยแห่งชาติ
- 2) การบริหารงานวิชาการ หมายถึง การบริหารงานที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการจัดการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัย
- 3) ผู้บริหารมหาวิทยาลัย หมายถึง อธิการบดีมหาวิทยาลัยที่ได้รับแต่งตั้งจากกระทรวงศึกษาธิการและกระทรวงอื่นที่เกี่ยวข้อง
- 4) รองอธิการบดี หมายถึง รองอธิการบดีฝ่ายต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยที่ได้รับแต่งตั้งจากกระทรวงศึกษาธิการและกระทรวงอื่นที่เกี่ยวข้อง
- 5) หัวหน้าแผนกวิชา หัวหน้าหน่วยวิชา และครูอาจารย์ หมายถึง ผู้ที่ได้รับมอบหมายจากมหาวิทยาลัยให้ปฏิบัติหน้าที่ในปีการศึกษา พ.ศ. 2537-2538
- 6) สภาพปัจจุบัน หมายถึง สภาพที่กำลังบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัยในประเทศ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
- 7) ความต้องการ หมายถึง ความต้องการในการบริหารงานวิชาการ ของมหาวิทยาลัยในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

8) รูปแบบการบริหารงานวิชาการ หมายถึงวิธีการดำเนินการในการบริหารงานวิชาการ ตามโครงสร้างองค์การบริหารงานวิชาการของมหาวิทยาลัย โดยมีจุดประสงค์ เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพของอาจารย์และปรับปรุงคุณภาพของนักศึกษา และเพื่อสร้างระเบียบกฎหมาย

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1) ได้แนวทางในการปรับปรุง และเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารงานวิชาการ ของมหาวิทยาลัยแห่งชาติ
- 2) ได้ข้อมูลสำหรับผู้บริหารระดับสูง ในการกำหนดนโยบายการบริหารงานวิชาการ ของสถาบันการศึกษาชั้นสูง และมหาวิทยาลัย
- 3) ทำให้ทราบสภาพปัจจุบัน และความต้องการในการบริหารงานวิชาการ และได้รูปแบบการบริหารงานวิชาการที่อาจจะสามารถนำไปใช้ในการบริหารวิชาการ ให้มีประสิทธิภาพต่อไป
- 4) ผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการบริหารงานวิชาการของ มหาวิทยาลัยและเป็นประโยชน์ต่อการบริหารงานการศึกษาชั้นสูงอื่น ๆ ในประเทศได้เป็นอย่างดี